

Jánoska arca pirosan tüzelt. Fekete szemében boldog ragyogás tündöklött.

— Nem tudom... Én igazán nem tudom eztet... Én csak aludtam és aludtam és talán valaki megfogott és vezetett.

— Még soha nem volt itt fönns az emeleten — mormolta Péter pirulva — nem tudta merre van a mi hálótermünk. Csak úgy magától jött ide.

— Magától! — bólintott a pap csöndesen s nagy-nagy melegséggel nézte Jánoska tüzes kis arcát. — Magától...

— Valami húzta! — röhögtek körülöttük, a fiúk. — Valami...

— A szeretet! — nézett rájuk szigorúan a pap. — A szeretet húzta, vezette szegénykét. Ne emlegessétek fel neki soha, ne csúfoljátok érte, hanem szeressétek, hogy otthon érezze magát itt és mindnyájukat, mindnyájukat a testvéreinek. Ugye Jánoska?

Jánoska nem szólt semmit. Csak a két sötét szeme égett lobogott melegen, bizakodva és hálásan.

A FÉRFI

*Azt hittem, szikla. Megmozdíthatatlan.
Azt hittem, hogy iránytű. Csalhatalan!
Azt hittem, Bálvány! Néztem elvakultan,
Büszke tölgy, melyre indámmal simultam.*

*Ó, mostmár tudom, hogy se tölgy, se szikla.
Kell a mi kezünk, hogy a harcot bírja.
S ha sasszeme a messzeségbe kémlel,
Kell ott is a nő, finomabb szemével!*

*Isten mondta. Ő szólt így a szívemből:
Higyj benne, hogy erőt kapjon hitedből.
Bocsásd meg, ha elbotlott; ne feledd,
Gyermeked is ő, nemcsak kedvesed.*

*S ha súlyos harcát roskadozva vívja,
Nézz a szemébe erőt adón! Bízva!
Nézz fel rá! Higyje, hogy csak ő vezet;
S kormányzó öklén ott legyen kezéd!*